

ministeren, der er Formand for Sparekassen, naar han staar med dette Tings Tillid, og naar han staar med Tillid blandt sine Kolleger i Regeringen, og naar der er en Sparekasseinspektion, saa gør alt dette dog, at der paahviler Staten noget Ansvar overfor de i dette Tilfælde ganske vildledte Sparere, og jeg mener derfor, der nok kunde være Tale om fra Statens Side at komme de allermindste Sparere til Hjælp.

Saa er der desuden de Mennesker, der komme til at lide meget væsentlige Tab gennem Smørekseportforeningen. Paa Grund af det solidariske Ansvar, der paahviler Andelshaverne i de Mejerier, som ere Medlemmer af Smørekseportforeningen, bliver det Ansvar, som kan komme til at paahvile den enkelte, jo let ret betydeligt; thi naar et enkelt Medlem af denne Forening ikke er i Stand til at betale, hvad der paahviler ham, saa skulle altsaa de andre, som ere solidarisk forpligtede sammen med ham, betale, og der vil derfor kunne være Udsigt til, at de Medlemmer af Andelsmejerierne, som have været i Smørekseportforeningen, der eje noget, ville komme til at betale ret betydelige Beløb, fordi de ogsaa skulle betale for dem, der ere økonomisk uvederhæftige.

Jeg ved jo ikke, hvem der bliver Finansminister, og jeg vil derfor ikke rette nogen Anmodning til nogen Finansminister, men jeg vil udtale det Haab, at den fungerende Finansminister i den Tid, han fungerer, og hvis det skulde blive ham, der bliver den fremtidige Finansminister — hvad jeg anser for meget sandsynligt —, ogsaa senere vil overveje, om ikke det er muligt fra Statens Side, om end indirekte, at yde nogen Hjælp til de Mennesker, der lide saa alvorlige Tab gennem Smørekseportforeningen.

Den ærede Ordførers Indledningsforedrag var ganske uforment og ganske ubegrundet skarpt. Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at jeg havde næret det Haab, at Tonen her i Tinget, nu da Alberti er fjernet fra dette Ting og dets Forhandlinger, skulde være bleven en noget anden, end den var under hans Anførselskab ved mange Lejligheder, og det er min bestemte Beslutning i de Udtalelser, jeg fremsætter her, ikke at komme med nogen skarp Bemærkning undtagen paa et eneste bestemt Punkt, hvor jeg har Retorsionsret overfor den ærede Ordfører, og hvor jeg anser det for nødvendigt at svare ham med samme Mønt, hvormed han til at begynde med har betalt ud.

Jeg skal blot tage en enkelt Bemærkning af den ærede Ordførers op. Han sagde, at „der virkes baade i det skjulte og i det aabenbare for at komme Parlamentarismen til Livs.“ Heri har den ærede Ordfører ganske Uret, og det glæder mig, at han i Anledning af denne Udtalelse er bleven slaaet paa Munden fra alle Sider. Ordførerne for alle Partier i denne Sal, ogsaa Ordføreren for det Parti, der repræsenterer alene det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow), have bestemt hævdet, at der er ingen, der vil Parlamentarismen til Livs, og den højtærede Konseilspræsident, som jo formodentlig maa være bemyndiget dertil, har udtrykkelig tilføjet, at Hans Majestæt Kongen ikke paa nogen Maade ønsker eller tilstræber, at der skal ske andet, end at der skal dannes en Regering ud af Flertallet i dette Ting. Den ærede Ordfører har saaledes haft fuldstændig Uret og taget ganske fejl paa dette Punkt. Hverken i det skjulte eller i det aabenbare arbejdes der for at modarbejde Parlamentarismen. Det er jo muligt, at der kan være et enkelt Presseorgan, og at der kan være en ganske lille Fløj af det mest intransigente Højre, hvem der foresvæver noget saadant som Dannelsen af en uparlamentarisk Regering, men i Kredse, der have nogen som helst politisk Betydning, er der ikke nogen som helst Bestræbelse oppe i den Retning. Det viser sig jo i, at Ordførerne for alle Partier i Tinget have udtalt sig for, at Parlamentarismen selvfølgelig maa bevares.

Der er heller ikke nogen Grund til andet end, at det Ministerskifte, som nu finder Sted, skal være fuldkommen parlamentarisk. Det er virkelig en Fejltagelse, naar den højtærede Konseilspræsident siger, at han ikke er falden paa parlamentarisk Vis. Den højtærede Konseilspræsident er ikke falden for en Afstemning i dette Ting; men han er falden for den offentlige Mening, som er den parlamentariske Forfatnings Højesteret. Den offentlige Mening i dette Land har fældet den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Indenrigsminister, og de falde begge paa fuldkommen parlamentarisk Maade.

Den højtærede Konseilspræsident har ganske Ret i, at han ikke er medskyldig i Albertis Bedragerier og Falsk og ej heller Medvider deri, han har vel overhovedet neppe haft nogen medskyldige eller Medvidere. Derfor falder den højtærede Konseilspræsident heller ikke, men baade den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Indenrigsminister falde, fordi de